

[Kirkegaard]

ne løse opgaverne på en anden måde end den, man traditionelt løser opgaverne på i større bysamfund. Hvis man ikke i landsbyerne har mulighed for at løse problemerne på en anden måde og måske på en billigere måde, end man kan i byerne, så kommer vi ikke ret langt.

Hvis vi så går til de konkrete forslag, er der nogle elementer i regeringens handlingsplan, selv om det vel ikke er det stærkeste afsnit i handlingsplanen, der er ider i det beslutningsforslag, vi drøfter her i dag, og der er sikkert også mange andre ideer, som kan indgå i debatten om, hvordan vi får den positive udvikling sat i gang.

Vi har nu fået en reaktion fra indenrigsministeren og fra Socialdemokratiets ordfører, og det synes jeg da var en positiv reaktion. Hvis konklusionen på debatten her i dag kunne blive, at vi nu sætter os sammen omkring et bord og drøfter, hvad vi rent faktisk kan sætte i værk konkret her og nu med udgangspunkt i regeringens handlingsplan, i det beslutningsforslag, som vi drøfter, og eventuelt også i andre ideer, så har vi nået, hvad vi ville med vores beslutningsforslag, og så ser jeg frem til et konstruktivt samarbejde mellem partierne i Folketinget om at løse denne store og altså også meget vigtige opgave, som vi har sat os for at løse. Jeg er enig med indenrigsministeren i, at der ikke findes nogen trylleformular, der kan løse problemerne; det er hårdt arbejde, der skal til, og jeg er indstillet på, at Det Konservative Folkeparti vil medvirke meget konstruktivt i et sådant arbejde her i Folketinget.

Birthe Hansen (SF):

Jeg står her med et stykke papir i hånden. Jeg er ret ny i Kommunaludvalget, og jeg blev noget paf i formiddags, da jeg kom her, for da fandt jeg i min boks et stykke papir, hvor der står – nu er jeg jo ikke forslagsstiller, og det undrer mig, at forslagsstillerne ikke har lagt mærke til dette stykke papir – vedrørende beslutningsforslag B 42: Her er et udkast til betænkning. Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i et møde. Herefter indstiller udvalget beslutningsforslaget til forkastelse.

Så tænkte jeg ved mig selv: Skal jeg overhovedet spille tid på at sige noget om dette forslag eller hvad? Det kan godt være, det er almindeligt i Kommunaludvalget, at man behandler tingene på den måde, men jeg må sige,

at det alle mine år herinde til trods er første gang, jeg har oplevet noget af den slags.

Jeg må dog medgive, at da jeg havde hørt indenrigsministeren, som langt hen ad vejen var temmelig positiv, og den socialdemokratiske ordfører og den konservative ordfører, som jo er en af forslagsstillerne, i skøn samdrægtighed udtale, at dette her var indgangsbønnen til en nærmere drøftelse, så blev jeg lidt mere beroliget, og derfor vil jeg gerne kommentere beslutningsforslag nr. B 42.

Jeg kan forstå – og sådan har jeg også opfattet det – at dette her af forslagsstillerne er fremsat med de 20 punkter som en opfølgning af regeringens handlingsplan, der jo har mange udmærkede hensigtserklæringer, men måske nok ikke så mange konkrete forslag; ellers kan jeg ikke rigtig se grunden til, at man har fremsat et beslutningsforslag.

Hvis vi nu ser bort fra det begreb i beslutningsforslagets titel, der hedder »bæredygtig vækst« – vi tror dog ikke, det er muligt at få en bæredygtig vækst i dette samfund – og går over til det, der hedder en »bæredygtig udvikling«, vil jeg gerne sige, at det er noget, vi også i SF har gjort os mange tanker om med hensyn til landsbyerne. Nu vil jeg konsekvent sige »landsbyerne« og ikke »landdistrikterne«. Jeg har selv boet og bor stadig væk efter 30 år i en lille landsby på Lolland, der hedder Vester Skørtinge.

Jeg er helt enig både med indenrigsministeren og den konservative ordfører, når man her slår fast, at vi ikke kan gå baglæns, ikke kan bringe tidligere tider tilbage. Det kan vi ikke, for jeg kan se, hvad der er foregået i mit lille samfund, der er intet tilbage efter de 30 år.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at gøre en bemærkning til forslagsstillerne – og den er også henvendt til indenrigsministeren og det parti, hun tilhører – for den stagnation og det fravær af mange funktioner, vi i dag oplever, er jo ikke noget, der er sket inden for de sidste par år, det er resultatet af en glidende udvikling gennem de sidste 25-30 år, og en del – ikke det hele, bestemt ikke – har disse tre partier været med til ved gladeligt og med fryd at sige ja til butikcentre rundt omkring. De er plantet overalt i dette land – store butikcentre, som kræver, at folk kører i bil til dem og handler ind. Derved får de formentlig også meget tit billigere varer, men det er altså på bekostning